

Els mitjans de comunicació pública al llarg de la història

Tractar aquest tema volent utilitzar les fonts històriques generals és pràcticament impossible, ja que no hi ha cap tipus de documentació que fagi referència concreta al mateix. Per aquesta raó difícilment es pot parlar d'unes èpoques, d'unes dates o fins i tot d'un determinat mitjà, doncs moltes vegades se'n feien servir més d'un.

Caldria aclarir també què volem dir quan parlem de mitjans de comunicació pública. El títol és potser confús; ens referirem tan sols a aquells mitjans que les institucions i autoritats empraven per donar a conèixer les seves decisions, crides o informacions al poble.

D'entrada podem fer una gran divisió entre el medi de comunicació oral i l'escrit. És evident que el primer és el més antic de tots, però no per antic es deixa d'utilitzar fins i tot en el nostre temps. Aquest mitjà oral té el seu origen en la nit del temps, tenint en compte que l'escriptura apareix milers d'anys després que l'home «sapiens» i que es trigaren centenars d'anys a que l'escriptura i la lectura deixessin de ser conegudes tan sols per un reduït nucli de «lletrats».

Deixant una mica de banda aquests inicis de la història, podem dir que pràcticament fins el segle XIX el mitjà de comunicació entre els poders públics i el poble fou l'oral, a través dels coneguts pregoners i agutzils. Aquest sistema s'utilitza encara avui dia en alguns pobles petits del nostre Pirineu i pre-Pirineu. El sistema per a convocar al poble consistia en fer uns tocs de campana, de corn o de corneta i a partir de la plaça del poble recórrer alguns dels carrers pròxims, és clar que en poblacions disperses com la nostra, aquest

sistema tenia un gran inconvenient.

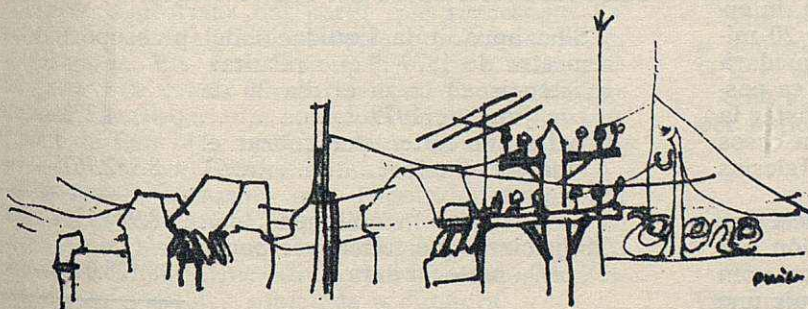
A finals del segle passat, sense abandonar els sistemes anteriors, es comença a comptar amb la premsa, però aquesta tenia un radi d'efectivitat molt curt, sobretot per la seva inexistència en la majoria de poblacions petites com la nostra.

En el segle present augmentarà mica a mica la utilització d'aquest mitjà i ja més recentment apareixerà la ràdio i la televisió. Cal però tenir present que aquests medis són concebuts d'una forma més centralista i per tant no serveixen per a la comunicació concreta de pobles com els nostres.

Recordem de totes maneres que no fa pas tants anys a Sta. Eulàlia es logrà tenir una petita emisora de ràdio que emetia unes hores els dies de festa. Així mateix hi havien petites emissores a altres indrets, com a Granollers, però estaven dominades per una organització política estatal, «La Falange».

Per acabar hem de parlar forçosament de les publicacions locals i comarcals que certament contribueixen a la comunicació entre les institucions públiques i el poble a part de la funció informativa i cultural que totes elles donen o haurien de donar. En aquest sentit celebrar el n.º 100 de Ronsana ha d'ésser per tots els que d'una o altra forma hi col·laborem un motiu de satisfacció, però també de revisió i d'ànims per aconseguir un n.º 200 amb totes les millores que estiguin al nostre abast. Tant de bo en un nou article poguéssim afegir a aquests mitjans d'informació pública passats, la nostra revista i, perquè no, una nova emisora de ràdio.

Jaume Dantí

D'ací i d'allà

Per col·laborar en aquest número 100 de «Ronsana» i no sabent explicar cap tema interessant, penso recórrer a notícies quotidianes, que tindran més o menys interès, però que, a conseqüència d'aquests fets, es produeixen situacions, iròniques, tendres, dramàtiques...

Penso recollir-les d'ací i d'allà. Bé, doncs, l'encapçalament de la secció pot ésser «D'ací i d'allà».

Fem la prova:

Segur que tothom sap que un afortunat aragonès fa pocs dies encertà una «quiniela» (en català travessa), que li posà a la butxaca més de 100 milions de pessetes. Bé, això de la butxaca és un dir, doncs avui s'ha de depositar al banc. Precisament a conseqüència del fet tots els bancs han anat darrera del nou milionari amb els oferiments més ventajosos. Segons notícia de «El Correo Catalán» un banc de Saragossa li ha ofert un «Mercedes», un pis nou i 15.000.000 de pessetes a l'any d'interessos. Es confirma plenament el que deien els avis: diner fa diner i no és estrany que els espanyols ens gastem més de mil milions de pessetes cada setmana en travesses, esperant que la sort vingui a nosaltres.

A la Mare Teresa de Calcuta li ha estat concedit el premi Nobel de la pau. Era una panoràmica insòlita veure a una monja, faccions dures de cara, vestit senzill i calçant sandàlies, enmig d'aquells cavallers encarcerats i vestits impecablement a l'hora de rebre el premi.

La mare Teresa ha aprofitat l'ocasió per demanar i dir coses. A més dels dotze milions del premi demanaria que no es fes el sopar de gala que s'acostuma a celebrar i que l'import s'ajuntés al premi, per així poguer atendre més als pobres, i se li va concedir. I també ha dit que estava contra l'avortament, i això li ha valgut fortes crítiques dels diaris suecs.

Hem de pensar que la mare Teresa deu estar molt contenta pel premi perquè l'ajudarà en la seva tasca a favor dels desvalguts.

En sessió extraordinària del 4 de Desembre el grup socialista presentà un escrit en el qual presentava la dimissió dels seus membres de les comissions informatives. Per tant quedaven com a consellers, en una oposició constructiva. Motivava la seva decisió el fet que consideraven que l'actuació de l'alcaldia era massa presidencialista.

Que sigui per bé.

J. Ciurans